

Hozzászólás az újszerű vállalkozási formákhoz

AZ ERDŐ 6. számában *Cserny Károly* által ilyen tárgyban írt cikkben foglaltakkal egyetértve szeretnék rámutatni egy-két munkaterületen az újszerű vállalkozási formákban rejlő lehetőségekre. Az erdőgazdálkodás is gazdag tárháza lehet olyan, volumenében nagy, de nagyüzemi gazdálkodást nem tűrő tevékenységnek, amely összességében jelentős hasznot hozhat népgazdaságunknak.

Igy például az erdészetek dolgozói és az erdő területén élő lakosság szakcsoportok alakításával megteremthetnék a lehetőségét a szervezett erdészeti melléktermék hasznosításának. Vállalkozhatnának kisállatok (prémállat, fácán, fogoly stb.) tenyésztésére, köztestermelésre, vagy nem erdősített területek mezőgazdasági, kertészeti hasznosítására. Nem céloim a lehetőségek gazdag tárházát felsorolni, hiszen a helyi adottságok nagymértékben motiválják ezek féleségét, csupán két területen

- a gépjavítás és
- a fejlesztés, tervezés, kutatás területén tennék némi észrevételt.

Erdőgazdaságaink és erdészeti ágazattal rendelkező egyéb gazdaságok 40—50 féle munkagépet használnak, s ezekből évente országosan nem kell 15—20 darabnál többet felújítani. A felújítást az érintett gazdálkodó szervek műszaki bázisa külön-külön kénytelenek elvégezni. Ez a legtöbb esetben sajnos nem a legjobb minőségben és termelékenységgel történik. Nem is csoda, hiszen egy gép korszerű felújításánál nem alakulhat ki kellő szakmai tapasztalat, hiányos a felszerszámozottság és sokszor a megfelelő pótalkatrész hiánya is akadályozza a munkát.

Egy-egy „vállalati gazdasági munkaközösség” országosan vállalhatná egy vagy kétféle erdészeti munkagép főjavítását „cseredarabos” formában. Ez a gyakorlatban úgy történne, hogy a javításra átadott rossz gép ellenében a megrendelő azonnal egy javítottat kapna. A javítás költségét utólag számláznák. A munkaközösség tárolná a profiljához tartozó gép pótalkatrészeit, ami azt jelenti, hogy országosan jóval kevesebb alkatrészt kellene tárolni. A munkaközösség csak igény esetén fejtené ki tevékenységet. Rosszul, vagy drágán végzett munka esetén csődbe menne.

A másik elhanyagolt, nem megoldott probléma a tervezés, fejlesztés sorsa. Bár vannak eredményeink, de a lehetőségekhez képest ez igen kevés. Az elmúlt 18 év alatt — amióta ezen a területen dolgozom — de főleg az utóbbi két évben sok erdészeti dolgozótól kaptam olyan információt, ami feljogosít arra, hogy kijelentsem, sok jó ötlet vész el a kivitelezés (tervezés, szerkesztés, prototípusgyártás) hiánya miatt. Fáj az ember szíve, de tehetetlenül kell nézni az ezen a területen megmutatkozó közömbösséget, érdektelenséget és a rengeteg műszaki, anyagi akadályt. A megvalósíthatatlan ötletek, találmányok gazdasági értéke országosan megközelíti az évi százmillió forintot.

Itt látom a vállalati gazdasági munkaközösség megalakításának másik lehetőségét. Ajánlatos lenne minden erdőgazdaságnál, erdőgazdasági társuláznál létrehozni egy-egy komplex gazdasági munkaközösséget, akik a felvetődő ötletek tervezési, szerkesztési tennivalóit, a prototípus legyártását, jogi elismerését ellátná, bonyolítaná. A költségeket a műszaki fejlesztési alaphól lehetne fedezni.

Izsó Mihály